

Home made lemonade aneb BABY

Home made Lemonade
aneb BABY

(Upozornění: Vše je potřeba číst s českou výslovností!)

Omluva: Předem se omlouvám všem, kteří žijí na venkově. Já sám žiji v malé vesničce až na konci světa, takže si netropím žerty z vás, nýbrž skutečně sám ze sebe.)

Ach bohové, jak jsem se mýlil! Měl jsem za to, že je snadné chovat se jako bohatí a vzdělaní lidé, že je lehké nosit oblek a vést chytré řeči.

Slastně jsem se zavrtěl v polstrovaném křesle u menšího dřevěného stolku. Za zády se mi hrdě tyčila knihovna až po strop

napěchovaná různobarevnými svazky. Můj portrét se zrcadlil ve skleněných zatahovacích dveřích. Po barovém pultu tančily odlesky vyleštěných sklenic, naproti zela prázdnotou vitrína na zákusky. Tmavé stěny ostře kontrastovaly s béžovými doplňky dřevěného nábytku. Všude se třpytil chladný nerezový kov. Zkrátka moderní snídaňová kavárna pro lepší lidi.

„Vítejte u nás,“ usmála se na mě milá slečna a podávala mi jídelní lístek.

„Dobré ráno,“ pronesl jsem s nedbalou elegancí. Avšak toužil jsem říci ještě něco, cokoliv moudrého dodat. „Vskutku skvostně zakomponovaný skleník,“ nadhodil jsem při letmém pohledu na rostliny za prosklenou stěnou. „Koukám, že dokonale využíváte energie, a ještě si pěstujete vlastní ovoce.“

Mladá číšnice nejistě přikývla a pokusila se o úsměv, jako bych snad vtipkoval. „Dáte si něco?“

„Já se ještě podívám,“ odvětil jsem ledabyle a ona se vzdálila. Teprve teď jsem si ten skleník pořádně prohlédl – zřejmě to byla jen vyhlídka, něco jako zimní zahrada, a to, co jsem měl za cizokrajné ovoce, byly prachobyčejné fíkusy. Začervenal jsem se a propadl se hlouběji do křesla. *To snad ne, hned na začátku takhle pochybím!*

Další rána přišla vzápětí. Jakožto vesnický buran, jenž se sice neztratí v žádném lese, zabloudil jsem ihned v nabídce jídel. Bylo jich moc a žádné jsem neznal. Rozhodl jsem se tedy objednat si ta s nejzajímavějšími, nejluxusnějšími názvy.

„Tak já bych si dal...,“ zabrejlil jsem chytře do lístku, „třeba jednou home made lemonade a k tomu... K tomu... Dejte mi to ham a eggs.“

„Bude to všechno?“

„Ano,“ odpověděl jsem a těšil se na své ham. Říkal jsem si: *Když ham, tak to bude dobrý.*

Námahou celý zpocení, avšak šťastný, že jsem si tak dobře objednal, jsem se vydal hledat záchody. Asi za třemi rohy visela velká cedule s nápisem TOALETY. Vcházím. Na prvních dvířkách píšou BABY, tak zahučím bez rozmyslu do těch vedlejších. Ještě

mezi futry jsem se však srazil s obstarožní paní.

„Kam to lezete, člověče?!“ rozkřikla se na mě. „Neumíte číst? Tady jste špatně!“ vytkla mi a rozklepaným prstem ukazovala na obrázek panenky.

Zastyděl jsem se a rychle vpadl do třetích dveří. Ještě jsem však houknul v odpověď: „Vy jste taky špatně, baby jsou hned na kraji!“ a rychle jsem za sebou zavřel.

Panečku, ta vyváděla! Ale co, špatně byla. Neumí si přiznat svůj pokročilý věk a pak se vzteká.

Když jsem opět seděl v pohodlí svého křesla, dělal jsem, že nad něčím důležitým přemýšlím, a mnul si bradu, přišla čísnice. Hrdě přede mne položila talíř s obyčejnými vejci na šunce a púllitrovou sklenici plnou vody s trochou citrónu. „Tak tady to je: jednou hemenex a houm mejd limonáda.“

Teď mi to docvaklo – spletla si objednávku! Abych získal zpět ztracenou autoritu, nahnal jí trochu strach a ukázal, že jsem skutečně velký pán, se kterým se nemá žertovat, spustil jsem zhurta: „Já nechťel žádný houm mejd, žádněj kyselej citrón, já chtěl home made lemonade! A co teprve ten váš hemexen nebo co! Já chtěl ham – ham a egs! Ne hem, ale ham. Ham, mňam! Chápete? Ham! Ham!“

Asi jsem udělal nějakou chybu a oni poznali, že nejsem žádný pán, ale obyčejný člověk. Myslím, že to bylo tím skleníkem na začátku. Sprostě mě vyhodili na sluncem rozpálený asfalt za stálého omílání: „My jsme seriózní podnik, žádný blázinec ani holubník. Nejsme tu pro srandu králíkům.“ Ti králíci byli asi narážkou na můj vesnický původ.

Bylo mi líto, že jsem nevzal zavděk krásně vonícími vejci, ale jen jsem mávl rukou a zařekl se, že vícekrát už do podobných podniků nevkročím. U nás v hospodě mají vajíčka dobrá, a ještě si člověk pokecá.

MODLITBA dítěte

Modlitba dítěte

Přítmí. Ticho. Chlad. Kulatým oknem vzadu proniká měsíční svit. Čekání. Trochu rozhárané řady židlí (žádné lavice, to je zvláštní). Vůně silných kamenných zdí, vůně moci, velikášství. Odevzdanost. Klid. Vpředu vysoký klenutý oblouk, zábradlí, sakristie schovaná před zraky smrtelníků. Velký zdobený oltář. Sochy. Malby. Vzadu podloubí, malá dvířka v obrovských chrámových vratech. Zdobený dveřní oblouk, tympanon. Na kůru varhany s již elektrickými měchy.

V jedné z předních řad sedí bez hnutí muž. Je starý. Na sobě popelavě šedý vycházkový oblek, knoflíky jako vyhaslé uhlíky.

Stojím opodál ve stínu římsy a ukřižovaného Ježíše. Není mu vidět do obličeje. Na hlavě má černý klobouk, necítí úctu. Nepřišel se vyzpovídat, nepřišel vzdát hold Bohu. Jde se mu vysmát? Nebo si tropí žerty sám ze sebe? Ví aspoň on, co tu dělá?

Sedí tu už hodiny, dívá se před sebe jako do zrcadla. Jako by viděl svůj život před sebou, jako by jej hrdopýšně odmítal přijmout. Je vzpřímený, nehrbí se. Otázky na sebe sama mi došly, hlava se mi kolébá. Pomalu klesá na prsa. Záškub celého těla ji vrací zpět. Jsem unavený, ale cosi mi zakazuje odejít. Musím zůstat. Vyčkat.

Smeká. Mrkám opuchlými očima a dívám se na něj. Co bude? Bílé vlasy se mu pnou po skráních, jdou vidět zvráskněné tváře. Uši má velké s povislými boltci. Dívá se na svůj klobouk, pomalu jím otáčí v prstech. Hraje si s ním.

„Víš,“ mumlá směrem k němu, „ty to máš lehký.“ Mluví hořce a zatrpkle, slova mu jen ztěžka přelézají přes rty. Hlas má hluboký a chraptivý. V obrovské místnosti se rozléhá tak, že jej bez problémů slyším.

Po dlouhé pomlce se sklání zas k dutému klobouku, jako by jej chtěl naplnit slovy, vzpomínkami, životem. „S láskou ti uteče život moc rychle, bez ní nemá konec. Je to nuda. Nekonečný bloudění, hledání něčeho, co ani nechceš... Ale už to bude,“ dodává najednou šťastně. „Bude to, brzo to bude... Pokoj, klid, něco nového.“

Nechápu, co povídá. Jeho starý hlas se projasňuje, nabývá na síle. Suché, zatuhlé rty se pohybují s větší lehkostí. Cítím z něj naději a nedočkavost malého dítěte, vroucnost, prosté nevinné štěstí, vzrušení. Nevím, o čem mluví, ale pocity, které z něj vyzařují, blaho v jeho hlase mě nutí se usmát.

„Prej je mi už dost let,“ pokračuje vzrušeně. „Prej bych měl dozrát, dospět. Já o to nestojím, chci bejt dítě. Umanutý děcko, pro který je šrot vrcholem krásy. Vidím tu krásu všude, ale sám. Lidi jsou ztracený v číslech. Já jsem taky ztracenej, jsem na konci cesty, ve slepý uličce, v poušti, v oáze, v moři, v moři, moři lží a podvodů. Jsem ztracenej, ale nalezenej, jsem tady, víš,“ oslovuje